

Žijeme ve společnosti, která se označuje různými adjektivy: konzumní, masová, ludická, informační, postindustriální, postmoderní. Označení odkazují k jednotlivým charakteristikám současné společnosti.

V práci pracuji s konceptem postmodernismu, jehož samotné označení je polemické. Vysvětluji, v čem spočívá polemika o postmodernismu, na základě teoretických děl Huysseena (2002), Harveyho (1998), Jamesona (1991, 1998), Baudrillarda (1987) a Hutcheonové (2002). Každý ze zmíněných autorů předkládá kritickou studii určitého aspektu postmodernismu a přispívá k diskusi o vztahu modernismu a postmodernismu, obecněji k diskusi o významu pojmu "postmodernismus". Se zmíněnými autory polemizuji. Zjednodušeně lze říci, že popisují rysy současného umění a situaci v současné kultuře.

Na úvod je třeba odlišit postmodernismus a postmodernitu. Postmodernismus se týká aspektů estetické reflexe povahy modernity. Kdežto postmodernita označuje vznik nového typu sociálního řádu, odlišného od institucí modernity. (Giddens 1998: 46)

Soustředím se na postmoderní literaturu, neboť tématem práce je postmodernismus a romány Mario Vargase Llosy. Soustředím se na aspekt postmodernismu v jeho dílech *La tía Julia y el escribidor* (1977) a *El hablador* (1987). Uvádím i zvláštnosti sociálního a kulturního kontextu Latinské Ameriky, neboť do tomto kontextu jsou díla Vargase Llosy situována.

Stranou nechávám feministickou postmoderní literární kritiku, a to z důvodu rozsahu a zaměření práce. Neboť se zaměřuji obecně na postmoderní rysy díla Maria Vargase Llosy, nikoli na postmoderní feministickou literární kritiku díla tohoto autora.